

РЕШЕНИЕ

№ 2833

гр. София, 10.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 28.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **13306** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221118007411-091-001 / 19. 07. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1676 / 04. 10. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон, тъй като били налице реално осъществени облагаеми доставки. Счита, че не е налице недобросъвестно поведение от негова страна. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разностите по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика - С., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221118007411-020-001 от 04. 12. 2018 г., издадена от Р. Я., като заместващ В. В. съгласно Заповед № РД-84-2200-1207 / 09. 11. 2018 г. на директора на ТД на НАП С., изменена със ЗВР № Р-22221118007411-020-002 / 24. 01. 2019 г. и ЗВР № Р-22221118007411-020-003 / 12. 03. 2019 г., издадени от В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ -

оправомощена със Заповед № РД-01-803 / 07. 06. 2017 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията по ЗДДС за периода 23. 02. 2017 г. – 31. 10. 2018 г. Ревизията е следвало да завърши до 13. 05. 2019 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22221118007411-092-001 / 20. 06. 2019 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК са постъпили писмени възражения и доказателства. Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22221118007411-091-001 / 19. 07. 2019 г., издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, като е връчен на електронен адрес на същата дата.

С жалба вх. № 53-06-7775 / 05. 08. 2019 г., депозирана чрез пощенски оператор на 02. 08. 2019 г. (стр. 55), е оспорен РА по административен ред.

С решение № 1676 / 04. 10. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, оспорения РА е потвърден. Решението е връчено на 08. 10. 2018 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-04-1072 / 22. 10. 2019 г. издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен № Р-22221118007411-091-001 / 19. 07. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД НАП С., потвърден с Решение № 1676 / 04. 10. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, на жалбоподателя [фирма], [населено място], са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 24 482 лв., ведно с лихви в размер на 2 028,45 лв., в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури издадени от [фирма], [фирма] и [фирма].

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

1. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за периодите м. 11. и м. 12. 2017 г. в общ размер на 6 700 лв. по 5 бр. фактури подробно описани в РД, издадени от [фирма].

В хода на ревизията, на доставчика е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения, като са представени само част от тях, между които копие от фактурите, извлечения от сметки и договор за маркетингова услуга и реклама № 2 от 16. 10. 2017 г., както и поръчка за осъществяване на маркетингово проучване в областта на шивашката индустрия.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма данни за действително извършените услуги.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни.

Съгласно предмета на този договор, възложителят възлага, а изпълнителят приема да изпълнява маркетингови поръчки и реклама, съгласно приложения, които са неразделна част от този договор. Такива приложения обаче не са представени нито в хода на ревизионното, нито в рамките на съдебното производство, въпреки дадените изрични указания в тази насока с разпореждането за насрочване на делото от 13. 12. 2019 г. и определението от 05. 02. 2020 г.

На основание чл. 2 от същия договор, маркетинговите поръчки и рекламата се заявяват от възложителя писмено. В поръчката се посочват необходимите параметри, срока за даденото проучване и вида на поръчката. Съгласно ч. 4 от този договор, изпълнението на дадена поръчка започва с писмено уведомяване на възложителя, че изпълнителя приема поръчката.

В конкретния случай обаче има представена една единствена поръчка (без съгласие на изпълнителя, че я приема), в която е предвидено осъществяване на маркетингово проучване в областта на шивашката индустрия в 4 позиции – маркетингово проучване на пазара, реклама, разпространение на рекламни диплянки и брошури. Предвиден е шест месечен срок от подписването на договора за изпълнението на поръчката.

В конкретния случай самия договор, а и също и поръчката, са много общи и същите не конкретизират вида, броя, размера и самото съдържание на рекламните материали, като по делото няма доказателства за последващото им индивидуализиране от страна на възложителя. Видно е, че в издадените фактури са описани следните дейности – рекламна услуга, спедиторска и транспортна услуга, услуга по договор за маркетингово проучване на пазара, реклама и маркетингово проучване на пазара и безадресно разпространение на рекламни диплянки и брошури.

В хода на съдебното обжалване са представени и 2 бр. приемо-предавателни протокола от 24. 11. 2017 г. за изготвяне на доклад за извършеното маркетингово проучване и изготвени рекламни материали, както и от 28. 11. 2017 г. за извършеното разпространение на флаери.

По делото е изслушано и прието, неоспорено от страните, заключение по съдебно – счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал, но заключението не касае въпроси свързани с тези доставки.

Също така е разпитан, като свидетел лицето И. К., като неговите показания отново не касаят тези доставки и от страна на управителя на дружеството И. К. са дадени обяснения по случая.

Съдът въпреки така представените доказателства, намира, че същите не доказват реално осъществени облагаеми доставки.

Както беше посочено, предмета на договора е прекалено общ и към него липсват посочените приложения (въпреки че такива са изискани както в административното, така и в съдебното производство), като е представена само една поръчка, която обаче също не конкретизира нито вида, нито съдържанието или бройката на рекламните материали.

Видно е също така, че срока за изпълнение 6 месеца, което може би включва и маркетинговото проучване, тъй като същото е посочено и което би трябвало да отнеме

повече време, за да е по-подробно и изчерпателно, но само след един месец вече са издадени фактури за изпълнението на дейността. Видно е също така, че в хода на ревизията, а така също и при административното обжалване не са представени протоколи за извършената работа, въпреки че такива са изискани, а същите са представени едва пред съда. Тези протоколи обаче, като частни писмени документи, нямат достоверна дата и не доказват предаването на работата.

В същото време е видно, че никъде не е посочено какво е съдържанието на тези рекламни материали, кой е изработил проекта, дали същия е одобрен, кой е извършил предпечатната подготовка на рекламните брошури и къде същите са отпечатани.

Видно от представената (стр. 168) справка за действащите трудови договори, доставчика е имал 4 наети лица, но всичките (стр. 169-172) са наети на длъжност монтажник на метални конструкции, което няма нищо общо с рекламата, предпечат и печат, както и с изготвянето на маркетингово проучване в областта на шивашката индустрия, което предполага известни познания в тази област.

От друга страна, изрично с разпореждането за насрочване на делото от 13. 12. 2019 г., както и с определението от 05. 02. 2020 г., съдът е указал на жалбоподателя да представи доклада от това маркетингово проучване (който би следвало да се намира у него и да го пази, след като е заплатил такава сума за него), както и образци от рекламните материали и брошури, но такива доказателства не са представени, поради което може да се приеме, че такива услуги не са получени.

Също така, по делото не са представени никакви доказателства, че въобще доставчика е разполагал със съответната техника за изработването на тези рекламни материали и брошури, както и с техническа възможност да извърши фактурираната спедиторска и транспортна услуга, за която няма данни въобще в какво се състои.

От друга страна, в хода на ревизията е установено, че в справките – декларации по ЗДДС и дневника за продажби на [фирма] е включена единствено фактура № 40...88 / 28. 11. 2017 г., но не и другите фактури.

Също така е установено, че на този доставчик е издаден РА № Р-22221917008534-091-001 от 04. 05. 2018 г. (стр.104), с който са определени задължения по ЗДДС за периода 01. 01.2015 г. – 31. 12. 2016 г. Действително, този период е извън периода на ревизията на жалбоподателя, но в мотивите за издаването се сочи, че [фирма] не разполага със складови и търговски обекти, както и с наети лица, поради което не става ясно нито кой, нито къде и с какви материали и съоръжения са извършени процесните доставки.

Предвид изложеното и с оглед липсата на лица, които да извършат услугата, липсата на данни, в какво точно се състои тя, кой е изработил и доставил рекламните материали, къде са разпространявани и как формирана цената на услугата, съдът намира че жалбата е неоснователна в тази си част.

2. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за периода 03. 2018 г. в общ размер на 5 000 лв. по 4 бр. фактури подробно описани в РД, издадени от [фирма].

В хода на ревизията, на доставчика е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения, като са представени само част от тях, между които копие от фактурите, извлечения от сметки и договор за маркетингова услуга и реклама № 3 от 27. 02. 2018 г., както и поръчка за осъществяване на маркетингово проучване в областта на шивашката индустрия.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма данни за действително извършените услуги.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни.

Съгласно предмета на този договор, възложителят възлага, а изпълнителят приема да изпълнява маркетингови поръчки и реклама, съгласно приложения, които са неразделна част от този договор. Такива приложения обаче не са представени нито в хода на ревизионното, нито в рамките на съдебното производство, въпреки дадените изрични указания в тази насока с разпореждането за насрочване на делото от 13. 12. 2019 г. и определението от 05. 02. 2020 г.

На основание чл. 2 от същия договор, маркетинговите поръчки и рекламата се заявяват от възложителя писмено. В поръчката се посочват необходимите параметри, срока за даденото проучване и вида на поръчката. Съгласно ч. 4 от този договор, изпълнението на дадена поръчка започва с писмено уведомяване на възложителя, че изпълнителя приема поръчката.

В конкретния случай обаче има представена една единствена поръчка (без съгласие на изпълнителя, че я приема), в която е предвидено осъществяване на маркетингово проучване в областта на шивашката индустрия в 4 позиции – маркетингово проучване на пазара, реклама, разпространение на рекламни диплянки и брошури. Предвиден е шест месечен срок от подписването на договора за изпълнението на поръчката.

Видно е, че самия договор, както и поръчката, са абсолютно идентични по съдържание с договора с „В. Т.“ и всъщност не става ясно каква икономическа изгода се търси от ново маркетингово проучване, който се твърди, че е направено само 4 месеца по-рано.

В конкретния случай самия договор, а и също и поръчката, са много общи и същите не конкретизират вида, броя, размера и самото съдържание на рекламните материали, като по делото няма доказателства за последващото им индивидуализиране от страна на възложителя. Видно е, че издадените фактури са още по-бедни в описанието на извършените дейности, като само се сочи – услуга по договор, поради което не става ясно какво всъщност е поръчано да се извърши и по какъв начин е направено това.

В хода на съдебното обжалване са представени (стр. 220-222) и 3 бр. приемо-предавателни протокола от 13. 03. и 25. 03. 2018 г. за изготвяне на доклад за извършеното маркетингово проучване и изготвени рекламни материали, както и от 31. 03. 2018 г. за извършеното разпространение на флаери.

По делото е изслушано и прието, неоспорено от страните, заключение по съдебно – счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал, но заключението не касае въпроси свързани с тези доставки.

Също така е разпитан, като свидетел лицето И. К., като неговите показания отново не касаят тези доставки и от страна на управителя на дружеството И. К. са дадени обяснения по случая.

Съдът въпреки така представените доказателства, намира, че същите не доказват реално осъществени облагаеми доставки.

Както беше посочено, предмета на договора е прекалено общ и към него липсват посочените приложения (въпреки че такива са изискани както в административното, така и в съдебното производство), като е представена само една поръчка, която обаче също не конкретизира нито вида, нито съдържанието или бройката на рекламните

материали.

Видно е също така, че срока за изпълнение 6 месеца, което може би включва и маркетинговото проучване, тъй като същото е посочено и което би трябвало да отнеме повече време, за да е по-подробно и изчерпателно, но само след един месец вече са издадени фактури за изпълнението на дейността. Видно е също така, че подобно проучване е правено по-малко от 4 месеца и от [фирма]. Видно е също така, че в хода на ревизията, а така също и при административното обжалване не са представени протоколи за извършената работа, въпреки че такива са изискани, а същите са представени едва пред съда. Тези протоколи обаче, като частни писмени документи, нямат достоверна дата и не доказват предаването на работата.

В същото време е видно, че никъде не е посочено какво е съдържанието на тези рекламни материали, кой е изработил проекта, дали същия е одобрен, кой е извършил предпечатната подготовка на рекламните брошури и къде същите са отпечатани.

Видно от представената (стр. 164) справка за действащите трудови договори, доставчика не е имал нито едно наето лице, поради което не става ясно кой е извършил всички фактурирани услуги, както и разпространението на флаерите.

От друга страна, изрично с разпореждането за насрочване на делото от 13. 12. 2019 г., както и с определението от 05. 02. 2020 г., съдът е указал на жалбоподателя да представи доклада от това маркетингово проучване (който би следвало да се намира у него и да го пази, след като е заплатил такава сума за него), както и образци от рекламните материали и брошури, но такива доказателства не са представени, поради което може да се приеме, че такива услуги не са получени.

Също така, по делото не са представени никакви доказателства, че въобще доставчика е разполагал със съответната техника за изработването на тези рекламни материали и брошури.

От друга страна, в хода на ревизията е установено, че на този доставчик е издаден РА № Р-22221918004191-091-001 от 09. 01. 2019 г. (стр. 155), с който са определени задължения по ЗДДС за периода 01. 02.2015 г. – 31. 05. 2018 г. Видно е, че в този период влиза и периода по процесните доставки, като дружеството не разполага със складови и търговски обекти, както и с наети лица, поради което не става ясно нито кой, нито къде и с какви материали и съоръжения са извършени процесните доставки. Видно е (от РД), че основен доставчик е [фирма], което дружество отново не може да бъде открито на декларираните адреси, но в същото време системно не изпълнява задълженията си по ЗДДС.

Предвид изложеното и с оглед липсата на лица, които да извършат услугата, липсата на данни, в какво точно се състои тя, кой е изработил и доставил рекламните материали, къде са разпространявани и как формирана цената на услугата, съдът намира че жалбата е неоснователна в тази си част.

3. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за периода м. 09. 2018 г., в общ размер на 12 782 лв. по 6 бр. фактури подробно описани в РД, издадени от [фирма].

В хода на ревизията, на доставчика е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения, като са представени само част от тях, между които копие от фактурите, извлечения от сметки, договор за изработка от 04. 06. 2018 г., 6 поръчки и складови разписки.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че

независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма данни за действително извършените услуги.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни.

Съгласно предмета на този договор, възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши и изработи предоставените артикули в областта на шивашката индустрия.

Действително към договора са представени шест броя поръчки за изработка на конкретни облекла с техните размери и складови разписки за предаване на поръчката.

В хода на съдебното обжалване са представени (стр. 203-219) и 14 бр. приемо-предавателни протокола за предаване на готовата продукция.

По делото е изслушано и прието, неоспорено от страните, заключение по съдебно – счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал. Видно от заключението на вещото лице, дружеството жалбоподател е разполагало с достатъчно материали за изработката на дрехите по процесните доставки. Всички фактури са осчетоводени в счетоводството на жалбоподателя, но са заплатени само две от фактурите. Също така вещото лице сочи, че са налице последващи доставки, във връзка с получените от жалбоподателя доставки.

От разпита на лицето И. К., който работи като крояч в дружеството жалбоподател, се установява, че същия е разкроявал дрехи, които след това е поставял в пакети, които се взимали от подизпълнители.

В обясненията си управителя на дружеството И. К. сочи, че понякога се е налагало да ползва подизпълнители, макар, че не бил доволен много от тяхната работа, както и че документално не са им много изрядни нещата.

Съдът въпреки така представените доказателства, намира, че същите не доказват реално осъществени облагаеми доставки.

Както беше посочено, налице са документи, които само привидно сочат за реално осъществени доставки. В същото време, от показанията на свидетеля К. не може да се установи, че дрехите, които разкроявал са именно по поръчката към „С. К. Г.“. Видно е, че свидетеля изрично сочи, че не се е занимавал с подизпълнители, като само подготвял нещата и и не знае, кое е изработвал поръчката.

В същото време, макар и вещото лице да сочи, че фактурите са осчетоводени, от същите са заплатени само 2 на стойност 20 160 лв., при положение, че цялото задължение е за 76 692 лв. Също така в обясненията вещото лице сочи, че макар и дружеството жалбоподател да разполага с достатъчно материали, същите не се водят отделно за собствена продукция и такава изработена на ишлеме. Действително има последващи доставки, но същите са за родово определена продукция и не може да се направи разграничение, дали същата е изработена именно от този доставчик.

От друга страна, видно и от представените от самия жалбоподател справки за наети лица, дружеството е разполагало с достатъчно нает квалифициран персонал, който да изпълни поръчките на клиентите.

В тази връзка следва да се отбележи, че от своя страна, доставчика „С. К. Г.“ **не е имал нито едно наето лице**, видно от представената (стр. 162) справка за всички трудов договори, поради което не става ясно кой фактически е изработил дрехите. Няма и данни за ползването на подизпълнители. По делото няма и никакви доказателства, че доставчика е разполагал със собствени или наети помещения, както и с машини за изработката на дрехите.

Видно е също така, че в хода на ревизията, а така също и при административното

обжалване не са представени приемо – предавателни протоколи за предаване на извършената работа, въпреки че такива са изискани, а същите са представени едва пред съда. Тези протоколи обаче, като частни писмени документи, нямат достоверна дата и не доказват предаването на работата, а освен това не се сочи къде се предава стоката.

От друга страна, съгласно чл. 15 от договора за изработка, транспортните разходи са за сметка на изпълнителя, като транспортирането ще се осъществи с негов транспорт. В обясненията на управителя на жалбоподателя се сочи, че готовата продукция е предавана на адреса на производственото помещение на дружеството, като транспорта е осъществен с товарен автомобил В. М. с рег. [рег.номер на МПС] . Видно обаче от представената от ответника справка (стр. 184,185), този автомобил от 08. 01. 2015 г. е собственост на „ЕФ С.“, поради което не става ясно как доставчика е разполагал с него, като няма данни и за други транспортни средства.

Предвид изложеното и с оглед липсата на лица, които да извършат услугата, липсата на данни, за мястото на извършването, както и наличието на машини за това и транспортни средства, съдът намира че жалбата е неоснователна в тази си част.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

В същото време изрично в РД се сочи, че наличието на предпоставките за възникване правото на данъчен кредит визирани в чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поражда право на данъчен кредит само по отношение на реално доставяне на стоки и услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. В конкретния случай издаването на фактури не доказва реалното извършване на услуги, както правилно е приел ревизиращия екип, поради което съдът намира, че са налице обективни данни за наличие на данъчна измама по смисъла приет в решение от 13. 02. 2014 по дело С-18/13 на СЕС.

Според тълкуването на Директива 2006/112/ЕО, дадено в преюдициалните заключения на СЕС, преценката за наличие на условията за признаване на правото на данъчен кредит и по-конкретно дали доставките са реално осъществени и предметът им използван ли е впоследствие в извършваната от задълженото лице облагаема дейност, се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото /арг. от т.31 и т.32 от решение по дело С-285/11/. Съгласно общото правило на чл. 154, ал.1 от ГПК във връзка с §2 от ДР на ДОПК, данъчнозадълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност, каквито не се представиха в хода на настоящото производство.

В случая независимо от позоваването в жалбата на практика на СЕС, безспорно е установено от органите по приходите, наличието на данъчна измама свързана с процесните доставки. В същото време, липсата на материална и техническа обезпеченост у доставчиците, както и липсата на конкретизация на услугите, на тяхното персонализиране и овеществяване на готовата продукция, нейното предаване и начина на определянето на цената, сочат за липсата на реално осъществени доставки. Приетата по делото съдебно – счетоводна експертиза, сочи само за

документално оформена доставка и то без представяне на съпътстващи документи към една сделка и липсата на възможност да се провери и „засече“ счетоводството на доставчика, но експертизата не доказва наличието на реално осъществени сделки, които да представляват облагаеми доставки.

Видно е, че както ревизиращия екип, така и вещото лице не са установили контакт с доставчиците, за да се установи наличието на редовно водено счетоводство и данни за притежаваните активи и вещи, които да послужат за извършването на облагаеми доставки. Дори и да са налице данни за некоректно връчване на съобщенията в ревизионното производство (каквито всъщност не са налице), съдът е инстанция по същество, като не се ангажираха доказателства, нито се направиха искания за откриване на доставчиците и извършване на проверка в счетоводството им.

Относно начислените лихви в РА, предвид факта че задължението за лихви е акцесорно и след като по изложените по-горе съображения съдът счита за доказано основното задължение, лихвите са начислени законосъобразно и в тази си част РА също е доказан и съответно следва да бъде оставен в сила.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221118007411-091-001 / 19. 07. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1676 / 04. 10. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, с който са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 24 482 лв., ведно с лихви в размер на 2 028,45 лв.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 1325 (хиляда триста двадесет и пет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: